

baaret Fattigunderstøttelse, efter Sygekassehjælpens Ophør fremdeles er trængende til Understøttelse, og Trangen vedvarende er begrundet i Sygdom eller i, at paagældendes Erhvervssevne som Følge af samme er væsentlig forringet, skal den Hjælp, som af hans Opholdskommune ydes ham til fortsat Kur og Pleje eller til hans og Families nødvendige Underhold, ikke betragtes som Fattighjælp, for saa vidt og saa længe den ikke i Varighed og Omfang skønnes at overstige den ham af Sygekassen ydede Understøttelse“.

Fattiglovens § 64: „Naar her i Landet hjemmehørende Søfolk forlise paa dansk Kyst og savne Midler til at hjælpe sig selv frem, skal Bestyrelsen for den Kommune, i hvilken de ere komne i Land, drage Omsorg for, at de erholde fri Hjemrejse, derunder indbefattet Kost og Kostpenge samt de nødvendige Klædningsstykker. De hertil medgaaede Omkostninger blive, for saa vidt de ikke skulle dækkes af Rederiet eller Bjærgningsmassen, at afholde af Statskassen; den Søfolkene saaledes ydede Hjælp bliver ikke at betragte som Fattighjælp“.

Fattiglovens § 65: „I Krigstilfælde træffer Regeringen Foranstaltning til, at Forsørgelsen af tjenstgørende militæres Familier sker i Overensstemmelse med Grundsætningerne i Loven om Forsørgelse af deslige Familier af 12. Marts 1864, saaledes at Forsørgelsen ikke medfører de Følger, som flyde af en fra Fattigvæsenet modtagen Understøttelse“.

Fattiglovens § 66: „Naar en i en Landkommune bosat Familieforsørger, der ikke nyder Understøttelse af Fattigvæsenet, er bleven husvild, uanset at han ikke mangler Evne til at erlægge den i Egnen sædvanlige Husleje, paa de sammesteds almindelige Betingelser i Henseende til Forfaldstid m. m., skal Sogneraadet for den Kommune, i hvilken han var bosat, være pligtigt til at forskaaffe ham og Familie det fornødne Husly mod Betaling, der ikke maa overstige den i Egnen sædvanlige Husleje, og hvis Størrelse i Tilfælde af Meningsulighed bestemmes af Amtmanden“. Den her omhandlede Bistand fra det offentliges Side har i ingen Henseende Karakteren af Fattighjælp.

Foruden ved de anførte Bestemmelser i Fattigloven er det ved en Række Bestemmelser i den øvrige Lovgivning paabudt, at visse Understøttelser af det offentlige ikke skulle betragtes som Fattighjælp. I saa Henseende maa fremhæves:

a. Ydelser eller Tilskud, som ifølge Lov Nr. 85 af 12. April 1892 tilfalde Medlemmer af *anerkendte Sygekasser* fra det offentlige (Nedsættelse i Betalingen for Ophold paa offentlige Sygehuse, Frikørsel i visse Tilfælde samt Tilskud fra Staten), ere ikke Fattigunderstøttelse (nævnte Lovs § 14).

b. I Lov Nr. 43 af 31. Marts 1900 om Foranstaltninger imod Udbredelse af *smittsomme Sygdomme* § 16, 2det Stykke, er det bestemt, at uformuende Forældres Børn, hvis Forældrene ønske det, saa vidt muligt skulle, saa længe Sygdommen vedvarer i deres Hjembolig, anbringes i god Pleje andetsteds, uden at de hermed forbundne Omkostninger betragtes som Fattighjælp. Udgifter, der flyde af Lægebehandling ved Epidemilægen, samt Sygepleje og Forsyning med Medicin, der ydes uformuende Personer ved offentlig Behandling af smitsom Sygdom m. v., medføre ej heller Fattighjælps Virkning (Lov Nr. 43 af 31. Marts 1900 § 25, jfr. Fattiglovens § 62).

c. *Underholdsbidrag*, der forskudsvis udbetales en Barnemoder af det offentlige i Henhold til Lov Nr. 75 af 3. April 1900 § 4, anses ikke som en hende ydet Fattighjælp, hvorimod saadant Bidrag efter de nærmere Regler i nævnte Lovs § 7 kan medføre Fattighjælps Virkning for vedkommende Barnefader.

d. Ifølge Lov Nr. 71 af 11. April 1901 om *Arbejde i Fabrikker* m. v. § 18 maa ingen kvindelig Arbejder i de første 4 Uger efter sin Nedkomst indtræde i Arbejde i en under Arbejds- og Fabriktilsynet henhørende Virksomhed,